

Un tast de... 'El noi de l'última fila', d'Onjali Q. Raúf PUNT DE VISTA. Planes 4 i 5

Protagonistes **María José Carcelén**
Coordinadora Residències 5+1 Nacional. Planes 18 i 19

EL PUNT AVUI +

1,20€

DILLUNS • 17 d'agost del 2020. Any XLV. Núm. 15454 - AVUI / Any XLII. Núm. 14324 - EL PUNT

NACIONAL

P6,7

17-A Tres anys amb ferides obertes

L'Estat reconeix **116 víctimes** dels atemptats i ha abonat 6 milions a afectats
Els damnificats, decebut per les traves i que **no s'acusi d'assassinat** els autors

La rotonda que dona accés actualment al quart cinturó des de Terrassa, on s'estan construint els accessos a la C-16 ■ ORIOL DURAN

Mobilitat coordinada al Vallès

Un nou òrgan se'n cuidarà mentre **el quart cinturó** segueix als llimbs

NACIONAL. Plana 12, 13

Han de retirar un anunci classista de la Grossa

La campanya genera una forta polèmica perquè relaciona "l'ascens social" amb la compra de loteria

NACIONAL. Plana 9

La campanya electoral als Estats Units, a punt de solfa

La convenció dels demòcrates triarà avui oficialment Biden com a candidat

EUROPA - MÓN. Planes 20, 21

Les ràtios a l'aula, segons la realitat de cada escola

Salut vol que hi hagi grups tan reduïts i estables com sigui possible i es reunirà amb Ensenyament

NACIONAL. Plana 10

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Jordi Panyella

L'equilibri

El 17 d'agost és el dia de l'equilibri impossible. No es pot dividir un mes de 31 dies en dues meitats simètriques, alineades a la perfecció. El 15, endiu menjat com si no hi hagués cap altra celebració al món, meitat exacta d'un número tan rodó com elegant, el 30, deixa sempre en molt mal lloc el 16, que és un dia feixuc, perquè s'arrossega mandrós l'endemà de la gran festassa d'agost. Amb el 16 la cosa estival ja decau, fa el tomb i amb el que li va al darrere es desquadra. És així i no pot ser d'altra manera, el 17 és el dia en què tot comença a fer tentines; el vaixell s'escora, l'ombrel·la s'inclina, el capvespre s'escurça, l'estiu ja vincla. El 7 se li fa feixuc a l'1, que no té més remei que carregar-se'l a l'esquena, i encara bo que només són 24 hores.

Amb o sense els números, l'equilibri esdevé un dels exercicis humans de més difícil consecució. Hi ha, però, dreceres mentals per fer-ho tot més àgil. Per exemple; per a alguns és tan simple com convertir el dilluns 17 en el dia 1 i ser conscients que, en temps de desequilibris màxims, poder trobar l'equilibri en el retorn a la feina i en una nòmina a cada final de mes és tota una sort. Per a tots aquells que són de segones quinzès, trobar l'equilibri avui encara és més gratificant; dilluns i primer dia de vacances, estranyes però vacances al cap i a la fi.

Per als que no tinguin ni feina ni vacances i se'ls clavi el 17, com una creu, a les costelles, la fórmula només pot ser una: deixar-se de càbales i de números, seguir estimant de manera incondicional, tornar a donar i esperar, un dia no gaire llunyà, tornar a rebre.

EDITORIAL

El decret dels preus del lloguer, al calaix

El decret que ha de regular l'augment dels preus del lloguer d'habitatges tornarà a quedar al calaix de la les bones intencions o dels compromisos incomplets, si no hi ha una sorpresa, que ara sembla molt poc probable, abans que s'acabi la legislatura. I no serà només, que també, perquè el Consell de Garanties Estatutàries va titllar d'inconstitucionals alguns dels apartats de la proposta que el Parlament havia aprovat inicialment, sinó també en gran mesura per les discrepàncies de fons entre Junts per Catalunya i ERC que al capdavant han acabat aflorant. Una oportunitat per contenir l'augment desmesurat del lloguer de pisos, especialment a Barcelona,

que té tots els números de quedar novament aparcada per la bel·ligerància de la dreta espanyolista, amb les conegudes i repetides amenaces de portar-ho tot al Tribunal Constitucional, i per la incapacitat de posar-se d'acord els dos socis al govern. Una incapacitat que no és nova i que augmenta, en forma de picabaralles diverses, a mesura que s'acosten les eleccions.

Es partia d'un acord amplíssim. Després de més d'un any de converses entre el Sindicat de Llogaters, entitat propulsora de la iniciativa, i el Departament de Justícia, s'havia enrat al Parlament una proposta que comptava amb el suport de JxCat,

ERC, CatECP i la CUP. Suport que uns dies després ja feia aigües per la via de JxCat, que hi introduïa esmenes que, segons els impulsors i la resta de grups, suposen canvis substancials al decret, fins al punt de desvirtuar-lo. El recurs al Tribunal Constitucional amb què havien amenaçat Ciutadans i Partit Popular estava cantat i la resolució futura del tribunal, lamentablement previsible. No hauria estat la primera vegada. Però això no pot deixar amagat que les diferències entre els dos grups del govern ja feien trontollar la proposta a banda de qualsevol recurs d'inconstitucionalitat futur i de l'informe negatiu del Consell de Garanties Estatutàries.

La vinyeta. Ferret

La frase del dia

Pablo Casado

PRESIDENT DEL PP

“Espanya és l'epicentre del desastre econòmic a Europa pel malbaratament previ a la pandèmia i la mala gestió del govern”

Ombres d'agost

Imma Merino

'Jaws'

Explicava ahir que, en un gag rodat l'any 1978 que parteix del caiaç que es doblega per la meitat a *Les vacances de Mr. Hulot* (1952), Jacques Tati va fer una picada d'ullet a *Jaws* (1975). Això perquè el caiaç doblegat va obrint-se de manera que sembla la mandíbula d'un tauró i fa que, estant molt pròxim a una platja, la gent corri espantada, tot i que amb un volgut efecte còmic. A la pel·lí-

cula dirigida per Steven Spielberg, d'un èxit espectacular des que va estrenar-se als EUA al començament de l'estiu del 1975, hi ha una situació similar, però està filmada de cara al mar per crear una sensació de perill, por i incertesa. Això mentre que la rèplica irònica de Tati està filmada de cara a la platja per observar la comicitat dels estiuejants corrent sense que, de fet, hi hagi cap tauró i, per tant, el perill conseqüent. És una broma que, en tot cas, dona compte de com *Jaws* aviat va fer-se un lloc en l'imaginari col·lectiu. Era una adolescent quan vaig veure per primer cop *Jaws* impressionant-me des del primer moment, en

què Chrissie, que es banya nua al mar sortint d'una festa nocturna a la platja, és atacada per alguna cosa que no es mostra, però que pot intuir-se que és: el cos nu filmat de sota com si correspongués a la visió del tauró invisible; els crits de la noia mentre que, sense poder fer-hi res, és arrossegada per una força que la xucla fins que desapareix. Es diu que va haver-hi problemes amb la rèplica mecànica del tauró, cosa que va jugar a favor del film: més insinuat que mostrat, anunciada la seva presència amb la música inquietant de John Williams, el tauró representa una amenaça terrorífica gairebé abstracta. De fet, *Jaws* és un

film d'una gran eficàcia que, entre el cinema de terror amb suspens i el d'aventures, aporta un dels relats sobre la lluita humana contra un monstre. Tres homes (sí, acostumen a ser homes els emprenedors de tals aventures) van a la seva recerca: el cap de la policia local (Roy Scheider), un biòleg marí (Richard Dreyfuss) i un caçataurons (Richard Shaw) que, com que és de l'estirp del capità Ahab, mor en l'intent. I no oblidem un alcalde que, per no espantar els turistes, nega l'existència del "tauró assassí". Continuarà: demà *Les vacances del cineasta* (*Vakantie van de filmer*), Johan van der Keuken, 2000.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. David Brugué / dbrague@elpuntavui.cat

No oblidar les víctimes

A vui es compleixen tres anys dels atemptats d'Alcanar, Barcelona i Cambrils. Una data, la del 17 d'agost del 2017, que quedarà gravada a la memòria per sempre més. La situació sanitària actual recomana no fer un gran homenatge. Segurament tampoc cal fer-lo cada any de manera solemne, però l'objectiu ha ser mantenir viu el record de les víctimes. De víctimes n'hi va haver moltes, no només mortals. I és l'atenció dels que van aconseguir sobreviure el que hauria de ser una prioritat per a les administracions. Deixant de banda la qüestió judicial dels responsables dels actes, molta gent tenim gravades a la retina les imatges de persones ensangonades al mig de la Rambla de Barcelona. Gent estirada a terra i correddisses policials per Ciutat Vella. Si nosaltres, que no hi érem, ho tenim ben present, què deuen sentir les persones que ho van viure en primera persona?

“Quan passa una tragèdia, tothom s'hi bolca, però al cap d'un temps simplement entra a formar part de l'imaginari col·lectiu, del record

L'administració ha d'estar al seu costat. Sempre. No només quan es van acabar de produir els atemptats. Aquestes persones tenen dret a rebre ajuda psicològica i una compensació pel que els va tocar viure, i la resposta de l'Estat és, com a mínim, decebedora.

Han passat tres anys i, afortunadament, s'ha superat aquella psicosis que es va instal·lar en el subconscient general: tothom era sospitós i hi podia haver atemptats en qualsevol lloc. Però el perill no ha desaparegut. Per exemple, l'Ajuntament de Barcelona es va dedicar a posar impediments en forma de jardineria i altres ginys en determinats carrers per evitar l'accés de vehicles suïcides. Però això és el que ha de donar tranquil·litat en un món global en què l'extremisme pot ser a cada cantonada? Si algú té la intenció d'atemptar, amb una motxilla carregada a l'esquena i entrant al metro en té prou.

No es tracta de fer demagogia ni alarmisme. El que sap greu és que quan passa una tragèdia d'aquestes dimensions tothom s'hi bolca, però al cap d'un temps simplement entra a formar part de l'imaginari col·lectiu, del record. I hi ha víctimes. I això no es pot oblidar.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Saludar

■ Si hi ha una sensació especial en aquesta vida és quan et retrobes amb algú que t'aprecies i que a més a més fa molt temps que no veus i de sobte recordes que només el pots saludar amb el colze. O sigui, d'entrada anem tapats de boca i nas i per tant aquell somriure d'agraïment no existeix. Els ulls sí que són expressius però el contacte ho és més. Quan has acceptat que, a aquella persona que tant enyoraves, no la pots ni abraçar i encara menys besar, has de canviar el xip mental i, lluny de donar-li senzillament la mà... la pots tocar amb el colze. Fas com un brindis al sol? Tot seguit parlem, ens mirem però no sento la seva expressió. Semblem dos automàtics dirigits per uns ordres del més enllà. Fins i tot, la seva veu no té el mateix to... Per sort estem en una terrassa i finalment ens traiem la mascareta... per beure, no pas per parlar! Llavors penso que quina sort que tenim perquè el virus ens ha donat aquesta petita treva... Surrealisme total.

ALBERT ALTÉS SEGURA
Llançà (Alt Empordà)

La responsabilitat de jutges i magistrats

■ Arnaldo Otegi va estar a la presó i, fa poc, el TEDH va ordenar a la justícia espanyola que anul·lés la sentència perquè no hi havia cap delictes. També a en Sandro Rosell, després de dos anys en presó preventiva. En ambdós casos no els retornaran mai els anys passats a presó. I els responsables són els jutges i magistrats que els jutgen. Si els GAL era terrorisme d'estat, el que han fet a Otegi i Rosell és segrest d'estat comès pels corresponents jutges. Llavors, no se'ls hauria d'exigir responsabilitat i jutjar-los? No se'ls hauria d'inhabilitar per a la carrera judicial i fiscal? No pot ser que aquests jutges segueixin com si res. És com si per aquesta carta m'acusen de sedició: encara que més tard es demostrï que no és veritat, el temps passat en presó preventiva no me'l retornarà ningú. Als jutges se'ls hauria d'exigir responsabilitats per aquests comportaments. Si no, això semblarà la dictadura de les togues.

JORDI AZNAR I MARTÍNEZ
Barcelona

FE D'ERRADES

L'escola Jordi Pere Cerdà de Sallagosa és l'única de l'Alta Cerdanya que fa classes en català i no de la Catalunya del Nord, com es deia en l'edició d'ahir per error.

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Cati Morell Prohibit llepar-se el Frigodedo

Els innovadors que van ser capaços de posar en un mateix motlle un gelat de cola, maduixa i vainilla que et deixava la boca tacada de vermell com si fossis un vampir no ho van tenir fàcil per posar el conegut Dràcula al cartell de Frigo de finals dels setanta. I, en canvi, va ser un èxit. Tanmateix cap d'ells no s'hauria arribat a imaginar la felicitat dels seus clients de poder-se llepar el dit quan van treure el Frigodedo, ni l'èxit que després tindria un gelat en forma de peu. Però la realitat, a vegades, és inesperada.

L'embolcall d'un gelat pot provocar una catàstrofe de dimensions Màgnum

Amb tot això de la Covid, a cap empresa geladera no se li ha passat pel cap treure un nou gelat esperant que sigui l'estrella de l'estiu. Però, ves per on, Frigo ha estat en totes les converses.

No ha afegit cap gelat a la seva carta, sinó que ha etiquetat els que ja té a Catalunya en català. Quin

disbarat! Amb la introducció de les mascaretes i els desinfectants a la nostra quotidianitat cada vegada tenim mentalitats més estèrils. És com si la inhalació del gel hidroalcohòlic ens acabés neutralitzant les poques neurones que encara funcionen. I ara ens volen fer empassar que l'espanyol està tan debilitat que els embolcalls dels gelats poden arribar a provocar una catàstrofe de dimensions Màgnum a l'Institut Cervantes, mentre nosaltres ens llepem el Frigodedo.

Les cares de la notícia

ASSESSOR DE LA UAVAT I VÍCTIMA D'HIPERCOR

Robert Manrique

La veu de les víctimes

Robert Manrique, víctima dels atemptats d'ETA a Hipercor, és la infatigable i crítica veu de les víctimes del terrorisme a Catalunya. En veure afectats del 17-A sense atenció de l'Estat, va crear amb Sara Bosch una unitat (Uavat) amb què han assistit 217 persones.

PRESIDENT DE SOCIETAT CIVIL CATALANA

Fernando Sánchez Costa

Al revés del que predica

Està molt bé i, a més, és necessari que la ciutadania que no se sent representada per la classe política s'organitzi. Més criticable, però, és que es denunciï que no es té en compte una part de la societat i l'entitat creada exclou més de la meitat de la població.

CANTANT

Miguel Bosé

El nord perdut

El cantant usa la seva popularitat per promoure manifestacions com la d'ahir a Madrid i fer teories conspiratives en contra de l'ús de la mascareta, quan s'ha demostrat a tot el món que és el mètode més eficaç per evitar la propagació de la Covid-19. Irresponsable.

Un tast de... 'El noi de l'última fila', d'Onjali Q. Raúf

El noi de l'última fila

La Galera

Autora: Onjali Q. Raúf

Traducció:

Oriol Sánchez

Gènere: Novel·la

Pàgines: 300

Preu: 14,90 €

L'Ahmet ha arribat nou a l'escola i no es pot comunicar amb ningú. Després de regalar-li molts caramels, ara ja som amics. M'ha dit que ve de Síria i que els seus pares han quedat enrere. Aquests dies les notícies diuen que aixecaran les fronteres de Londres, però llavors... com s'ho faran per tornar? Ja ho tinc! Hem de fer alguna cosa. La Josie, el Tom i el Michael tenim el millor pla de la història: anar a veure la Reina i que ens ajudi a trobar els seus pares. Basada en fets reals, aquesta obra va rebre el Waterstone Prize 2019, el Sheffield Children's Book Award 2019 i el Blue Peter Book Award 2019.

La cadira buida

Al fons de la meua classe hi havia una cadira buida. No era una cadira especial. Senzillament era buida perquè no hi seia ningú. Un bon dia, però, al cap de tres setmanes de començar el curs, la cosa més emocionant que li podia passar mai a ningú em va passar a mi i als meus tres millors amics. I tot va començar amb aquella cadira.

Normalment, el millor d'encetar un nou curs és que et donen més diners per comprar material escolar nou. Cada any, l'últim diumenge de les vacances d'estiu, la meua mare em porta en una Aventura Extraespecial a la recerca del material per al curs. De vegades m'emocio tant que els peus volen saltironejar i no sé per quina botiga començar. On visc no hi ha gaires botigues de material escolar que valguin la pena, només solen tenir *kits* de dinosaures avorrits per als nens i de princeses per a les nenes. Per això la mare em porta amb autobús i amb tren al centre de la ciutat, on hi ha carrers plens de botigues, fins i tot grans magatzems que semblen blocs de pisos vistos des de fora.

L'any passat vaig trobar un *kit* de temàtica espacial amb imatges d'un astronauta flotant per damunt de la Lluna. Com que a més estava d'oferta, vaig comprar un estoig, escaires i cartabons, gomes i un regle llarg... i encara em va sobrar quasi una lliura! El regle és un dels meus materials escolars preferits, perquè l'astronauta flota en una aigua barrejada amb estrelles platejades. Vaig jugar-hi tant que l'astronauta va quedar enganxat en un costat i d'allà no el vaig poder moure més. Però no va ser culpa meua. El senyor Thompson, el nostre professor de l'any passat, tenia una veu tan avorrida que les meves mans necessitaven entretenir-se. Per això és important tenir un material escolar divertit a classe, perquè no saps mai quan necessitaràs evitar que el cervell se t'adormi o faci alguna cosa que et podria comportar un càstig.

Enguany he comprat un *kit* del Tintín i el Milú. M'encanta el Tintín. Tot i que és només un personatge de còmic i no és real, de gran m'agradaria ser com ell. Crec que ser periodista i intentar resoldre misteris i emprendre aventures és la millor feina del món. La mare i el pare em solien regalar un Tintín nou pel meu aniversari, i la mare es queda tots els còmics que a la biblioteca on treballa estan a punt de llençar perquè són massa vells o estan fets malbé i me'ls dona, de manera que ara en tinc tota la col·lecció. Me'ls he llegit tots almenys cinquanta vegades. Però hauré de pensar en un altre company d'aventures, perquè tinc al·lèrgia als gossos. No crec que els gats o els hámsters o ni tan sols els ratolins entrenats puguin ser la meitat d'útils que el gos del Tintín, el Milú. I tot i que hi he estat rumiant durant ben bé un any, encara no se me n'ha acudit cap.

Com que el *kit* del Tintín era molt més car que el de l'astronauta i no estava rebaixat, jo només podia comprar un estoig, un regle petit i dues gomes. M'ho vaig haver de rumiar molta estona, però, al final, vaig decidir que valia la pena gastar-se tota la paga de cop. No

només perquè totes les coses tenien el Tintín dibuixat, sinó també perquè, si prems un botó de l'estoig, el Milú borda i se sent la veu del capità Haddock que crida "Llamp de rel·lamp!". Ja m'han renyat per prémer el botó enmig de la classe de Mates aquest any, però, si no pots prémer un botó perquè bordi un gos a classe de Mates, no veig quin sentit pot tenir.

No m'agraden les mates. Les mates senzilles estan bé, però enguany estem aprenent a fer llargues divisions i nombres al quadrat i tota mena de coses que al meu cervell no li agrada fer. De vegades demano ajuda, però costa aixecar la mà massa sovint per fer la mateixa pregunta. Per sort, en Tom, la Josie i en Michael sempre m'ajuden quan m'encallo. Són els meus millors amics i ho fem tot junts.

En Tom té uns cabells curts eriçats i un mig somriure i una enorme nou d'Adam que sembla una pilota de ping-pong enganxada al coll. És el més petit de la colla però també el més divertit. Va arribar a la nostra classe l'any passat, perquè els seus pares el van portar d'Amèrica, però ens vam fer amics de seguida. Té tres germans grans que li prenen el pèl i li fan la punyeta. No seriosament, només de broma. Però crec que també li roben el menjar, i per això és tan primet i sempre té molta gana. Una vegada el vaig veure menjant-se una pizza amb ingredients extres i una hamburguesa doble amb formatge per dinar i no va quedar tip! Sempre que puc amago les coses per picar i les xocolatines perquè no ho vegi.

La Josie té uns ullassos marrons i almenys un milió de pigues al voltant de la cara. És alta i desmanegada i contínuament es rorega els cabells. És la noia més ràpida de la classe i pot superar qualsevol porter xutant des de l'altra banda del camp. És la persona més genial que conec, i ens coneixem des que teníem tres anys. Les nostres mares diuen que vam fer amistat de seguida el primer dia que vam començar l'escola bressol, de manera que elles van decidir que també es farien amigues. No recordo gaires coses de mi a aquella edat, però la Josie és present en tots els records de l'escola. L'any passat fins i tot ens van castigar a ella i a mi per culpa d'un hámster anomenat Herbert.

La Josie havia sentit com un dels abusnanos de l'escola deia que llençaria pel vàter el hámster de la nostra classe, el Herbert, quan haguéssim marxat a casa. La Josie m'ho va dir i vam decidir emprendre una Missió de Rescat del Hámster. Vam amagar el Herbert a la meua cartera abans de plegar i el vam portar directament a casa meua. Però, evidentment, la mare ho va descobrir i em va obligar a tornar-lo l'endemà. Vaig intentar explicar el que havia passat a l'avorrit del senyor Thompson, però no em va voler escoltar i em va castigar. I tot i que no hi estava obligada, la Josie es va aixecar i va dir que ella també havia col·laborat en el segrest del Herbert, de manera que també la van castigar. Saps que un amic és un dels teus millors amics quan està disposat a compartir els càstigs.

En Michael té el pentinat afro més inflat i més graciós de la classe. La majoria de la gent es pensa que és raret, però nosaltres, no. Sempre duu les ulleres trencades i no es lliga mai bé els cordons de les sabates, de manera que contínuament ensopega o topa amb coses quan camina. Però nosaltres hi estem tan acostumats que no hi parem atenció. Normalment s'està callat, però, quan diu una cosa, els adults solen quedar impressionats i diuen que és "enginyós" o "perspicax", o fan servir d'altres paraules de tres o més síl·labes. No sé què volen dir, però m'imagino que volen dir que és llest. Als adults sempre els agrada fer anar paraules llargues per a coses senzilles.

Se'n riuen molt, d'en Michael, perquè no pot córrer ràpid ni xutar una pilota en línia recta, però tant li fa. A mi tampoc no m'importaria si tingués les peles que té ell. El seu pare és professor i la seva mare és advocada i, com que sempre estan enfeinats, li compren tots els aparells i llibres més moderns i els nous jocs més guais. Quan vam anar a casa seva l'any passat per la seva festa d'aniversari, vam veure la seva habitació per primera vegada. Semblava una botiga de joguines. Crec que és més fàcil que no t'importi el que pensa la gent quan tens tantes joguines a la teua vida.

La Josie i en Michael sempre estan competint a veure qui treu més bones notes. En Michael és el millor en Història i la Josie és la millor en Mates. Però jo soc millor en Lectura i Ortografia que tots dos, especialment la Josie. No li agrada gens llegir i no llegeix mai res fora de classe. Diu que no té imaginació, de manera que no té sentit que llegeixi lli-

Avançament editorial

Onjali Q. Raúf

Onjali Q. Raúf (1981) és una autora anglesa i fundadora de l'ONG Making Herstory, una organització de drets de la dona que es dedica a combatre els abusos a les dones del Regne Unit. És autora de diverses novel·les infantils. Va ser reconeguda per la BBC com una de les cent dones més inspiradores i influents de tot el món.

L'Ahmet, el protagonista, és un refugiat siríà com tants altres milers n'hi ha al món ■ TOLGA BOZOGLU / EFE / EPA

sumia dels molts regals que li feien els seus pares cada setmana i dels molts parells de vambes que tenia i de tota mena de coses que no importaven a ningú. Li agradava seure al final de la classe perquè així la Clarissa i ella podien fer veure que feien els deures i en canvi dibuixaven retrats de les seves estrelles del pop preferides i es reien d'algú que no els caigués bé. Algú altre hauria pogut ocupar la cadira, però el cas és que ningú no volia seure al costat de la Clarissa. Per això la cadira havia quedat buida.

Després de xiuxiuejar uns segons més a cau d'orella de la senyora Khan, la senyora Sanders va sortir de la classe. Estàvem pendents que la senyora Khan digués alguna cosa, però semblava esperar, de manera que també vam esperar. Tot era molt seriós i emocionant. Però, abans que poguéssim endevinar el que passava, va tornar la senyora Sanders, i aquest cop no anava sola.

L'acompanyava un noi. Un noi que cap de nosaltres no havia vist mai. Tenia els cabells foscos i curts, uns ulls grossos que amb prou feines parpellejaven i una pell pàl·lida i suau.

—Escolteu tots—va dir la senyora Khan, mentre el noi s'estava al seu costat—. Aquest és l'Ahmet i, a partir d'avui, formarà part de la nostra classe. Acaba d'arribar a Londres i és nou a l'escola, per tant, espero que feu tot el que pugueu perquè se senti ben acollit.

Tots vam observar en silenci mentre la senyora Sanders l'acompanyava fins a la cadira buida. Em va saber greu per ell perquè sabia que no li agradaria gaire seure al costat de la Clarissa, que encara enyorava la Dena, i tothom sabia que odiava els nois; diu que són estúpids i fan pudor.

M'imagino que deu ser una de les pitjors coses del món ser nou en una classe i haver de seure amb gent que no coneixes. Especialment gent que mira de reüll i arrufa el nas com feia la Clarissa. Llavors em vaig fer la promesa secreta que faria amistat amb el company nou. Resulta que aquell matí tenia uns caramells de llimona a la motxilla i vaig pensar que n'hi podria donar un a l'hora del pati. I demanaria a la Josie, en Tom i en Michael si voldrien ser els seus amics també.

Al capdavant, tenir quatre nous amics seria molt millor que no tenir-ne cap. Especialment per a un nen que es veia tan espantat i tan trist com el que seia al fons de la classe.

bres. Jo això ho trobo estrany, perquè com pot ser que algú no tingui imaginació? Suposo que en devia tenir quan era més petita però la va perdre quan va caure de la bici l'estiu passat. La mare diu que la gent sense imaginació està morta per dins. No crec que la Josie estigui morta per enlloc, xerra pels descosits.

Quan tens tres bons amics, l'escola pot semblar el millor lloc, fins i tot el dia més avorrit. Tot i que, enguany, l'escola s'ha convertit en un lloc molt més divertit gràcies a la nostra nova professora, la senyora Khan.

La senyora Khan té uns cabells amb molt de volum i sempre fa olor de melmelada de maduixa, cosa que és molt millor que fer pudor de mitjons vells, com li passava sempre al senyor Thompson. És nova a l'escola i superintelligent, molt més intel·ligent que el senyor Thompson. I ens dona premis els divendres si ens portem bé. No ho fa cap altre professor.

La senyora Khan ens fa fer tota mena de coses interessants que no havíem provat mai. La primera setmana de classe, ens va ajudar a fer instruments de música amb materials que vam trobar al contenidor de reciclatge de l'escola i, la segona setmana, va portar un còmic nou que encara no era a la biblioteca de l'escola i ens el va llegir.

Llavors, la tercera setmana, va passar una cosa tan sorprenent i que ens va cridar tant l'atenció, que ni tan sols la senyora Khan aconseguia que ens concentréssim en la nostra feina. I tot va començar amb la cadira buida.

Era el tercer dijous des de l'inici de l'es-

cola, i la senyora Khan estava passant llista. Estava a punt de dir el meu nom quan van picar fort a la porta. Normalment, quan piquen a la porta, sol ser algú d'una altra classe que porta una nota, de manera que ningú hi para atenció; però aquest cop era la senyora Sanders, la directora. La senyora Sanders sempre duu els cabells de la mateixa manera i mira per damunt de les ulleres quan parla a algú. Tothom li té por, perquè, quan et castiga, no només et fa seure en una sala, també et fa memoritzar paraules llargues del diccionari i no et deixa sortir fins que te les has après totes de memòria; el significat i com s'escriuen. He sentit a parlar d'alumnes d'altres cursos que han estat castigats durant hores perquè havien d'aprendre paraules tan llargues com aquesta pàgina!

Per això, quan vam veure que hi havia la senyora Sanders a la porta, vam fer silenci tots. Se la veia molt seriosa mentre s'atansava a la senyora Khan, i tots ens preguntàvem a qui li tocava el rebre. Després de xiuxiuejar-li una cosa a cau d'orella i fer que sí amb el cap durant uns segons, de cop i volta es va girar cap a nosaltres, mirant-nos per damunt de les ulleres, i va assenyalar la cadira buida al final de la classe.

Tots ens vam tombar per donar una ullada a la cadira buida. Aquesta era la cadira:

Com ja he dit, era una cadira normal i corrent, i estava buida perquè una noia que es deia Dena va deixar la classe al final del curs passat per anar-se'n a Gal·les. De fet, ningú la va enyorar tret de la seva millor amiga, la Clarissa. La Dena sempre pre-

Foto: LA GALERA

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Fernando Sánchez Costa** President de Societat Civil Catalana (SCC)

“El procés sobiranista està mort i ja és passat”

IDEA D'ESPANYA • “Cal oferir un projecte més il·lusionador. Ara això també ho exigim a Catalunya perquè aquí estem molt acostumats només a assenyalar els altres” **RESPOSTA DE L'ESTAT** • “A qualsevol altre país europeu, els líders de la Generalitat haurien estat destituïts dos o tres anys abans. Es va actuar amb tanta prudència, que tot va arribar massa lluny”

Francesc Espiga
BARCELONA

Periodista i historiador per formació i vocació, conversador amè i pausat, Fernando Sánchez Costa (Barcelona, 1984) és des de l'estiu de l'any passat president de Societat Civil Catalana, entitat que vol exercir de contrapès a l'independentisme.

Després de més d'un any de mandat, SCC ha entrat en una fase d'estabilitat després d'un període més aviat mogut.

L'entitat, ara, està en un bon moment. Després d'algunes crisis internes, pròpies de qualsevol organització, hem aconseguit asserenar-la, cohesionar-la, eixugar tot el deute que teníem i, per tant, afrontar el futur units, amb energia, i amb moltes ganes de canviar les coses.

Té la percepció que alguns partits els han volgut instrumentalitzar?

Tots [riu], però això ja forma part de la naturalesa dels partits i de les entitats de la societat civil. Del que es tracta és de tenir-hi bona relació i ser-ne autònoms. Pensa que, per exemple, les tres grans manifestacions que hem fet, les hem fet en contra del seu criteri. Cap partit hi veia possibilitats d'èxit, sobretot la de l'octubre del 2017.

Quins objectius es plantegen?

En tenim dos de principals. El primer és donar veu a la Catalunya no independentista, particularment als constitucionalistes catalans que considerem que, durant quatre dècades, no hem estat suficientment escoltats i atesos a casa nostra. No volem convèncer els independentistes; el que volem és donar veu a una sensibilitat importantíssima a Catalunya sense la qual no es pot construir el futur. I ho volem fer, això sí, de tal ma-

Fernando Sánchez Costa, fotografiat poc abans de l'entrevista, en un parc de Barcelona ■ JOSEP LOSADA

nera que contribuïm també a la concòrdia i a un futur compartit entre tots els catalans. En segon lloc, també volem crear una cultura diferent de la que creiem que ha estat hegemònica.

Es fa difícil visualitzar “un futur compartit” si, ja d'entrada, renunciem a intentar convèncer d'aquesta ambició una part de la població que el que vol és independitzar-se, no?

Jo vull ser honest: a SCC ens hem plantejat d'intentar convèncer sectors socials que són fermament independentistes, però al final em sembla que la nostra missió històrica no és aquesta, sinó expressar una sensibilitat fonamental, importantíssima, que hi ha a Catalunya. I això s'ha de fer amb una actitud oberta, també sent capaços d'escoltar altres sensibili-

tats i, entre tots, construir un futur en comú. El procés està mort i ja és passat. Hem perdut una dècada de la nostra història i el que hem de fer, ara, és retrobar-nos i recuperar el temps perdut.

Doncs ho direm d'una altra manera: potser els independentistes ho són perquè no creuen en aquest Estat i en el model d'Espanya que n'emana. En pro de preservar la seva unitat, no haurien de promoure, potser, un nova idea d'Espanya?

A mi m'agradaria, precisament, convidar totes aquelles persones que han somiat amb una ruptura utòpica a dedicar totes aquelles energies, que han estat moltes, i a vegades molt creatives, a millorar la nostra realitat. És evident que Espanya ha de millorar i Catalunya també, i a

SCC som reformistes i sempre hem defensat que la millor manera de superar l'independentisme és per elevació. És a dir, oferint un projecte més il·lusionador i incliusiu d'Espanya. Ara això també ho exigim a Catalunya, perquè aquí estem molt acostumats només a assenyalar els altres. Cal fer un gran esforç per guanyar en inclusivitat, perquè hi ha un risc, real, que mitja Catalunya desconnecti de les seves institucions.

Vostè no se sent representat per aquestes institucions?

De petit veia TV3, i em sentia molt orgullós de fer-ho, i he deixat de veure-la perquè me'n sento exclòs. I em passa el mateix amb el president Torra. A mi no em representa. Estem patint una degradació de les institucions catalanes.

L'independentisme ha de ser derrotat, cal escapar-lo, com pregonen alguns o algunes?

Jo no vull derrotar cap patriota català i espanyol. El que cal fer és convèncer que cal continuar dins el projecte espanyol, que, a més, és un projecte que l'hem fet nosaltres. L'Espanya del 78 és, en bona manera, la cristallització dels ideals del catalanisme històric. Ara bé, l'Estat també té dret a emprar els seus mecanismes per defensar l'estat de dret democràtic que tenim. A qualsevol altre país del nostre entorn europeu, els líders de la Generalitat haurien

El president Torra no em representa. Estem patint una degradació de les nostres institucions

estat destituïts dos o tres anys abans. Es va actuar amb tanta prudència que al final tot va arribar massa lluny i el cop ser fortíssim. I encara ens estem curant les ferides.

Que l'independentisme i l'Estat dialoguin, ho veu com una amenaça?

Nosaltres pensem que s'ha de parlar dins del marc legal. Ara bé, no s'ha de parlar només de l'agenda independentista, també cal fer-ho de l'agenda mai atesa de mitja Catalunya. ■

@ L'entrevista sencera a www.elpuntavui.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Aragonès reclama que sigui Torra i no el Suprem qui convoqui eleccions

■ El vicepresident no vol que una inhabilitació fixi la data ■ Al mandat, ara li resten 16 mesos ■ Repta els “republicans asimptomàtics” a “posar-se les piles”

Redacció
BARCELONA

La legislatura catalana no expira fins d'aquí a 16 mesos, però el curs polític es reprendrà sota la gran incògnita de quina serà la data d'unes eleccions que tothom dona per fet que seran anticipades i sobre les quals el president Quim Torra protegeix amb zel la seva potestat per convocar-les. Davant la imminència de la cita de Torra al Suprem el 17 de setembre en el cas de la seva inhabilitació, el vicepresident de la Generalitat i coordinador general d'ERC, Pere Aragonès, reclama que ha de ser el president qui convoqui els catalans a les urnes i no l'alt tribunal amb seu a Madrid. “La posició d'ERC és clara i hem defensat reiteradament la necessitat que siguin la ciutadania de Catalunya i les institucions catalanes les que decideixin el calendari electoral, no el Tribunal Suprem tenint aquesta amenaça d'inhabilitació”, va avisar Aragonès per redoblar la pressió sobre Torra.

El vicepresident català va fer aquest apunt sobre la incògnita de la data de les eleccions en el marc d'una cita virtual sobre la monarquia i el delictu d'injúries en què participava al costat de la líder d'Endavant Andalusia, Teresa Rodríguez; la portaveu nacional del BNG, Ana Pontón, i la regidora de Més per Mallorca a Palma, Neus Truyol. Aragonès aposta perquè Torra dissolgui el Parlament i convoqui a les urnes abans que el Suprem resolgui el recurs que va presentar per la condemna d'un any i mig d'inhabilitació per haver desobeït l'ordre de la Junta Electoral Central (JEC) de retirar els llaços grocs dels edificis públics en període electoral. Si fos així, Torra hauria de fir-

El vicepresident Aragonès no vol que el Suprem fixi el calendari electoral ■ S. SAEZ / EFE

L'Adic del Parlament: “Muro podia plegar i tenir plaça”

L'Assemblea de Treballadors per a la Defensa de les Institucions Catalanes (Adic) del Parlament va defensar ahir que el secretari general de la cambra, Xavier Muro, hauria tingut l'opció de deixar el seu càrrec tot conservant la plaça de funcionari com a lletrat, abans de publicar al *Butlletí Oficial del Parlament* (BOPC)

la resolució contra la monarquia aprovada en el ple. En un fil explicatiu a Twitter en forma de comunicat, l'Adic del Parlament hi afegeix que, un cop Muro s'hagués apartat, “els altres lletrats haurien tingut l'opció, personal i solidària, de no acceptar d'assumir un càrrec que d'ençà del 155 du associat l'ofici de censor”.

Segons l'Adic, el secretari general del Parlament ha de basar el seu assessorament jurídic “en la imparcialitat, l'objectivitat i la llibertat de consciència”. “Ara bé, lògicament, en un país democràtic, un secretari general no ha de poder impedir que es publiqui cap acord aprovat vàlidament pel ple”, rebla l'Adic. ■

mar el decret de convocatòria durant els 32 dies que resten fins a la citació del 17 de setembre.

Tot i que una data que apareixia en les traveses era el 4 d'octubre, ara ja no podrà ser perquè dimarts passat era l'últim dia perquè això aparegués al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* (DOGC) i fos possible. Aragonès, però, respecta que la data és potestat de Torra i avisa: “ERC està preparada per a qualsevol escenari i segui-

rem exercint les responsabilitats de govern en qualsevol dels escenaris.” Una de les dates que ara emergeixen al calendari és el 15 de novembre, amb la qual cosa la dissolució del Parlament hauria de tenir lloc a mitjan setembre. El guió de Torra, però, és prioritzar el combat de la pandèmia de la Covid-19.

Sánchez, Iglesias i el rei
Pel que fa a la fugida sense un destí conegut de Joan Carles I, Aragonès apunta

a la complicitat del govern del PSOE i Podem. Si a Pedro Sánchez l'alerta que “no miri cap a un altre costat” davant la “corrupció” de la monarquia ni centri responsabilitats únicament en Joan Carles I, a Pablo Iglesias i a Podem els retrata com a “republicans asimptomàtics”: “Que es posin les piles. Si hi ha republicans asimptomàtics en el govern s'hauria de notar”, va etzibar el vicepresident Aragonès. ■

El lema de la campanya de La Grossa de Cap d'Any va ser força criticat ahir a les xarxes socials ■ EAP

Retiren un polèmic anunci de La Grossa

■ La campanya relaciona la millora social amb l'atzar i provoca fortes crítiques

Redacció
BARCELONA

El nou anunci de la loteria de la Generalitat, La Grossa, va desencadenar ahir la polèmica a les xarxes socials perquè lliga la millora social amb l'atzar, motiu pel qual diversos representants polítics en van demanar la retirada. “Et preocupa el distanciament social? Prova l'ascens social”, diu l'anunci, en què s'informa que ja estan a la venda els bitllets per al sorteig de Cap d'Any. Veient les crítiques rebudes, Loteries de Catalunya en va anunciar la retirada: “Creiem que aquest desafortunat missatge no fa justícia a la labor social de Loteries de Catalunya. Per aquest motiu, el retirem i demanem excuses.”

Hores abans, Twitter es

va omplir de crítiques. “Ascens social i loteria, no. Si la campanya és seriosa és un despropòsit. I si pretén ser graciosa, no ho és”, va piular la líder dels comuns al Parlament, Jéssica Albiach. Aícia Romero va ser una dels molts diputats del grup PSC-Units que van reclamar la retirada d'aquesta campanya. Des del mateix grup, el líder d'Units per Avançar, Ramon Espadaler, va afirmar que al govern de Torra “li hauria de caure la cara de vergonya”. En la mateixa línia, la diputada de la CUP Natàlia Sánchez en va exigir la retirada perquè és un “insult”, ja que a Catalunya hi ha “11.000 persones sense sostre, 3.000 en situació d'exclusió residencial i una de cada cinc persones viu en risc de pobresa”. ■

Ajuntament de
Benifallet

DICTE

El Ple de l'Ajuntament de Benifallet, en sessió extraordinària de data 22 de maig de 2019, va aprovar inicialment la modificació puntual de les Normes subsidiàries de planejament titulada “Correcció error material de les Normes subsidiàries en l'àmbit del carrer Roques, 46”, la qual es sotmet a informació pública pel termini d'un mes, durant el qual s'hi poden presentar les al·legacions que es considerin convenientes. Així mateix, va acordar suspendre la tramitació de plans de millora urbana i plans especials urbanístics, com també de suspendre l'atorgament de llicències de parcel·lació de terrenys, d'edificació, reforma, rehabilitació o enderrocament de construccions, d'instal·lació o ampliació d'activitats o usos concrets i d'altres autoritzacions municipals connexes establertes per la legislació sectorial, en els àmbits següents, en què les noves determinacions comporten una modificació del règim urbanístic: Carrer Roques 46 de Benifallet.

La documentació completa de l'expedient es pot consultar a les oficines de l'Ajuntament de Benifallet, al c/ Major, núm. 1, de dilluns a divendres, de 9.00 a 14.00 hores, i a la seu electrònica.

Contra l'acord de suspensió de llicències, en tractar-se d'un acte administratiu de tràmit qualificat, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu de Tarragona, en el termini de dos mesos comptats des del dia següent al de la seva notificació. Alternativament, i de manera potestativa, es pot interposar recurs de reposició davant el mateix òrgan que l'ha dictat, en el termini d'un mes comptat des del dia següent al de la seva notificació.

Contra la resta d'acords, en tractar-se d'actes administratius de tràmit no qualificats, no procedeix la interposició de cap tipus de recurs.

Benifallet, 24 de maig de 2019.

L'alcaldeessa,
Mercè Pedret Ramos

150313_12321560